

1.Sygn. akt VI GC 1341/20

1.0.0.1.WYROK

1.0.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku, Wydział VI Gospodarczy

w składzie Przewodniczący Sędzia Andrzej Makówka

Protokolant stażysta Katarzyna Las-Muras

po rozpoznaniu 21 lipca 2021 r. w Rybniku

na rozprawie, w postępowaniu gospodarczym, uproszczonym,

sprawy z powództwa D. I.

przeciwko (...) S.A. w S.

2.o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 8.313,06 zł (osiem tysięcy trzysta trzynaście złotych sześć groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 15 sierpnia 2020 r.;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 2.174,99 zł (dwa tysiące sto siedemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) zwrotu kosztów postępowania;

4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku 122,33 zł (sto dwadzieścia dwa złote trzydzieści trzy grosze) nieuiszczonych wydatków;

5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Rybniku 221,97 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) nieuiszczonych wydatków.

sędzia Andrzej Makówka

Sygn. akt VI GC 1341/20

UZASADNIENIE

Powód D. I. pozwem z 7 sierpnia 2020 r. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...)S.A. w S. 12.895,52 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 6 sierpnia 2020 r. oraz kosztami procesu. Dochodził zapłaty odszkodowania za skutki kolizji drogowej, której sprawca był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanej. Na wysokość roszczenia składały się odszkodowania za: szkodę w mieniu – 7.176,52 zł, najem pojazdu zastępczego – 5.350 zł, wykonanie kosztorysu naprawy i wydanie opinii w przedmiocie uzasadnionego okresu najmu - 369 zł.

W sprzeciwie pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Potwierdziła zasadę swojej odpowiedzialności i wysokość wypłaconego odszkodowania. Zarzuciła zawyżenie kosztów naprawy poprzez nieskorzystanie z możliwości naprawy w warsztacie wskazanym przez pozwaną z uwzględnieniem rabatów na części i robociznę. Ponadto przyczynienie się do zwiększenia szkody poprzez nieskorzystanie z oferty najmu pojazdu

zastępczego złożonej przez pozwaną. Wreszcie zarzuciła pozorność umów najmu pojazdów zastępczych wynajętych przez powoda i brak związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem wywołującym szkodę a sporządzeniem odpłatnej kalkulacji naprawy.

Bezspornym było, że powód prowadzi działalność gospodarczą w zakresie szkolenia kandydatów na kierowców kategorii (...). Na skutek zdarzenia drogowego z 10 lipca 2019 r. uległ uszkodzeniu, należący do powoda pojazd marki T. (...) (nr rej. (...), rok produkcji 2018), przeznaczony do nauki jazdy. Szkada została zgłoszona pozwanej 10 lipca 2019 r. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i ostatecznie wypłaciła 11.144,29 zł odszkodowania, w tym: 7.686,63 zł za koszty naprawy pojazdu, 1.650 zł za koszty najmu pojazdu zastępczego, uznając 15 dni po 110 zł dziennie. Powód zlecił sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy i opinii w przedmiocie uzasadnienia okresu najmu pojazdu zastępczego, za co zapłacił 369 zł wynagrodzenia. Z opinii wynikało, że wartość szkody w postaci kosztów naprawy wynosi 14.863,15 zł, a uzasadniony okres najmu to 23 dni. Powód wynajmował pojazdy zastępcze przez 25 dni od 10 lipca 2019 r. do 3 sierpnia 2019 r., kiedy to zakończył naprawę uszkodzonego pojazdu. Najpierw przez 10 dni tj. do 20 lipca 2019 r. wynajmował samochód marki O. (...), za 100 zł dziennie, potem przez 15 dni tj. do 3 sierpnia 2019 r. wynajmował pojazd marki T. (...), przystosowany do nauki jazdy za 400 zł dziennie. Strony komunikowały się mailowo.

Sąd ustalił:

Powód 10 lipca 2019 r. zawiadomił pozwaną o konieczności najmu pojazdu zastępczego. 13 lipca 2019 r. pozwana poinformowała powoda o możliwości dostarczenia pojazdu zastępczego i w przypadku woli skorzystania z jej oferty poleciła powodowi kontakt z nią poprzez infolinię. 15 lipca 2019 r. przekazała współpracującej z nią wypożyczalni samochodów(...) sp. z o.o. sp.k. w K. numer telefonu powoda. Powód nie reagował na próby kontaktu z nim podjęte przez wypożyczalnię samochodów.

Dowód: zawiadomienie o konieczności wynajęcia pojazdu zastępczego k.38, informacja udzielona powodowi o możliwości uzyskania pojazdu zastępczego k.76, korespondencja mailowa pozwanej z wypożyczalnią samochodów k. 77,

Pozwana ustalając odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego zredukowała stawkę dobową najmu do 110 zł dziennie.

Dowód: decyzja pozwanej o przyznaniu odszkodowania za najem pojazdu k.73.

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 14.860.69 zł. Stawki najmu pojazdu zastępczego do nauki jazdy, takiego jak uszkodzony, w II półroczu 2019 r., na lokalnym rynku mieściły się w przedziale od 180 zł do 492 zł dziennie. Uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego wynosił 22 dni.

Dowód: opinia biegłego k. 115-149.

29 lipca 2019 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty 12.895,52 zł dodatkowego odszkodowania w terminie tygodniowym.

Dowód: wezwanie do zapłaty k. 52 i 53

Pominięto dowody z zeznań świadków K. S. i T. K. oraz przesłuchania stron jak zbędne dla ustalenia stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sporu. Okoliczności wynajęcia pojazdów zastępczych wynikały z przedstawionych dokumentów. Fakt, że w obu przypadkach użyto tych samych formularzy umów ni wydawał się dziwny, ani zaskakujący biorąc pod uwagę, że stroną obu umów był powód. Przebieg postępowania likwidacyjnego także wynikał z dokumentów.

Sąd zważył:

Powód wywodził roszczenie z umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Podstawowym aktem prawnym regulującym kompleksowo ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t., dalej ustawa). Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 k.c., a w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego (art. 22 ustawy). Zgodnie z art. 34 ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowania ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność sprawcy szkody wynikała z przepisów art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

W sprawie bezsporna była odpowiedzialność pozwanej za skutki zdarzenia, legitymacja procesowa powoda. Spór dotyczył wysokości odszkodowania tj. kosztów naprawy, stawki najmu pojazdu zastępczego, uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego i zapłaty za opinię dotyczącą wysokości odszkodowania.

Na mocy przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Odszkodowanie powinno odpowiadać poniesionej szkodzie. Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 (OSNC 2012, nr 3, poz. 28) przyjął, że zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Wysokość szkody w postaci poniesionego czynszu najmu pojazdu zastępczego określa uzasadniona kwota czynszu jaką powinien zapłacić poszkodowany, aby zapewnić sobie możliwość korzystania z pojazdu zastępczego. W przypadku stawki czynszu określanej dziennie szkoda stanowi iloczyn uzasadnionego czasu trwania naprawy uszkodzonego pojazdu i uzasadnionej wysokości czynszu.

Koszt naprawy pojazdu ustalony w oparciu o opinię biegłego wynosił 14.863,15 zł. Ustalenia biegłego w zakresie kosztów naprawy nie były podważane przez strony. Nie było podstaw do uznania za przyczynienie się do zwiększenia szkody nieprzyjęcie propozycji naprawy uszkodzonego pojazdu w sieci naprawczej pozwanej. Obowiązkiem poszkodowanego jest podejmowanie działań zmierzających do zminimalizowania szkody. Brak z jego strony takiego działania nie może zwiększać obowiązku odszkodowawczego osoby zobowiązanej do naprawienia szkody (wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006r. IV CSK 299/06.; z dnia 14 lutego 2002, V CKN 745/00). Obowiązek minimalizacji skutków szkody musi być jednak utrzymany i stosowany w rozsądnych granicach i nie powinien być wykorzystywany do nakłaniania poszkodowanego by zrezygnował z realizacji przysługujących mu praw podmiotowych. Obowiązek ten nie oznacza, że można stawiać poszkodowanemu wymagania przekraczające czynności zwykle podejmowane przy likwidacji szkody, w tym narzucać wybór warsztatu naprawczego. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że propozycja pozwanej naprawy uszkodzonego pojazdu nie zawierała konkretnie wskazanego warsztatu, ani zasad, wg których dokona on naprawy, tym samym nie gwarantowała poszkodowanemu uzyskania zamierzonego efektu. Niezależnie od tego nie należy zapominać, że szkodę w przypadku obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego likwiduje się poprzez wypłatę odszkodowania, a nie rzeczywistą naprawę pojazdu. Pozwana wypłaciła z tytułu kosztów naprawy 7.686,63 zł, powinna zatem wypłacić dalsze odszkodowanie w wysokości 7/176,52 zł.

Odnośnie stawki najmu należało zauważyć, iż powód nie wykonał obowiązku współdziałania z pozwaną przy likwidacji szkody i tym samym przeciwdziałania zwiększeniu szkody. Wbrew swojemu oświadczeniu, zawartemu w zawiadomieniu z 10 lipca 2019 r. nie wynajął przez pierwsze 10 dni pojazdu przeznaczonego do nauki jazdy kategorii (...), a zwykły samochód osobowy. Zważywszy, że obie czynności zostały dokonane tego samego dnia zaskakuje, że powód nie wiedział przez wysłaniem zawiadomienia, że nie potrzebuje samochodu do nauki jazdy. Podobnie nie było zrozumiałym dlaczego powód w żaden sposób nie zareagował na propozycję dostarczenia pojazdu zastępczego, przedstawioną mu osiem dni przed wynajęciem pojazdu do nauki jazdy i unikał kontaktu z wypożyczalnią samochodów usiłującą przedstawić mu ofertę pojazdu zastępczego. Dlatego ustalono, iż powód wynajmując pojazd zastępczy od T. K., bez sprawdzenia oferty pozwanej przyczynił się do zwiększenia szkody i w konsekwencji uznano za uzasadnioną dzienną stawkę najmu w wysokości 110 zł, taką jaką uznała pozwana. Okres najmu został ustalony przez biegłego i wynosił 22 dni. Zatem uzasadniona wysokość czynszu najmu wynosiła 2.420 zł. Pozwana wypłaciła dotychczas z tego tytułu 1.650 zł, powinna zapłacić dalsze 770 zł.

Za zasadne uznano także koszty kosztorysu naprawy w wysokości 369 zł. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 2 września 2018 r. sygn. akt III CZP 99/18 poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Niewątpliwie wykonanie ekspertyzy pozwoliło powodowi sformułować roszczenie, a kosztorys i decyzja pozwanej nie uwzględniały rzeczywistej wartości szkody powoda, drastycznie ją zaniżając.

Ostatecznie powództwo uwzględniono na podstawie wskazanych przepisów do wysokości 8.313,06 zł (7.174,06 zł + 770 zł + 369 zł).

Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy, orzeczono o odsetkach za opóźnienie. Świadczenia odszkodowawcze zakładu ubezpieczeń są terminowe, co oznacza, że zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000 nr 2, poz. 31, str. 52). Powód wystąpił z żądaniem o wypłatę dodatkowego odszkodowania kierując do pozwanej wezwanie do zapłaty 29 lipca 2019 r., zakreślając termin zapłaty do 5 sierpnia 2019 r. zatem pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia następnego.

W pozostałej części powództwo oddalono.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 100 zd. 1 k.p.c., odpowiednio do wyniku postępowania. Na koszty procesu poniesione przez strony w wysokości 8.984 zł złożyły się: opłata od pozwu 750 zł, wynagrodzenia pełnomocników stron 2 x 3.600 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictw 2 x 17 zł, zaliczka na wynagrodzenie biegłego 1.000 zł. Powód utrzymał się z roszczeniem w 64,47 %. Pozwana winna więc ponieść taką część kosztów procesu tj. 5.791,99 zł (8.984 zł x 64,47 %), poniosła 3.617 zł. Różnicę zasądzono od niej na rzecz powoda.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. pobrano od stron stosownie do wyniku procesu nieuiszczone koszty sądowe – pozostałą część wynagrodzenia biegłego w kwocie 344,30 zł (od powoda 122,33 zł, od pozwanego 221,97 zł).

sędzia Andrzej Makówka